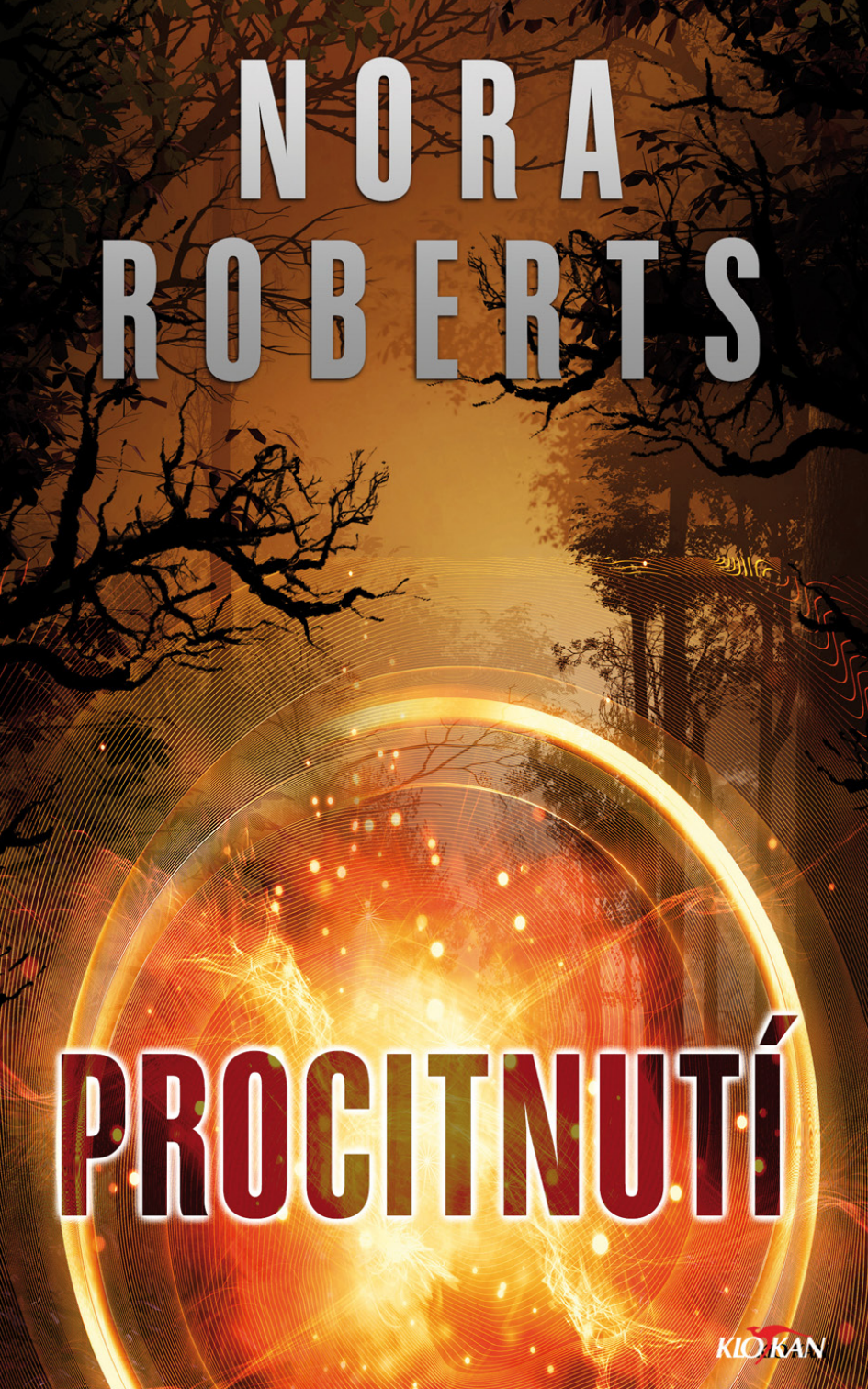

NORA
ROBERTS

PROCITNUTÍ

KIO KAN

Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE AWAKENING
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-974-3

*Coltovi,
chytřému chlapci,
který do našich životů
vnáší víc světla a lásky*

1. část

ZMĚNY

*Lež, která je z poloviny pravdou,
je tou nejčernější ze lží.*

Alfred Tennyson

Nepředpokládej, že jsem tím, čím jsem byl.

William Shakespeare

PROLOG

Údolí Fey

Nad světle zelenou jezerní hladinou se šířily mihotavě stříbrné prsty mlhy. Proplétaly a natahovaly se k poklidně šedému nebi, zatímco růžový ruměncel za kopci na východě čekal na plné probuzení jako tajený dech.

Keegan O'Broin stál za chladného úsvitu u jezera a sledoval přicházející den. Věděl, že se jedná o významný den: změny a volby, naděje a síly.

Vyčkával, aby vykonal svou povinnost, a doufal, že se před polednem vrátí na statek. Čeká mě další práce, pomyslel si, a samozřejmě taky trénink. Ale až doma.

Na znamení si svlékl boty i plášť. Jeho bratr Harken udělal totéž, stejně jako téměř šest set dalších, mladých i starších. Nepřišli jen z údolí, ale ze všech koutů Talamhu.

Z jihu, kde Zbožní pronášejí své tajné modlitby, ze severu, kde ti nejstatečnější bojovníci střeží Bouřlivé moře, z Metropole na východě i odtud ze západu.

Jejich taoiseach, náčelník, byl totiž mrtvý – položil život, aby zachránil svět. A jak bylo psáno, jak se říkalo i zpívalo, dnešního dne, na tomto místě a tímto způsobem, se z jezera jako ta mlha vynoří nový.

Keegan nechtěl být taoiseach o nic víc než Harken. Harken, veselý dvanáctiletý chlapec – nejmladší, kdo se směl zúčastnit obřadu – byl farmář tělem i duší. Keegan věděl, že jeho mladý bratr považuje dnešní den, shromážděný dav i skok do jezera za velkou zábavu.

Pro Keegana šlo o den, kdy splní slib daný umírajícímu, jenž mu byl otcem od chvíle, kdy Keeganův vlastní otec odešel k bohům, muži, jenž vedl Talamh k vítězství nad těmi, kdo je chtěli zotročit. Ačkoliv ho to stálo život.

Netoužil převzít náčelnickou hůl ani zvednout meč vůdce *clannu*. Ale dal slovo, a tak se vrhne do vody se všemi ostatními chlapci a děvčaty, muži a ženami.

„No tak, Keegane!“ zazubil se Harken. Vlasy černé jako havraní křídla mu povlávaly v jarním větru. „Pomysli, jaká to bude zábava. Jestli ten meč najdu já, vyhlásím týden hodo-vání a tance.“

„Jestli najdeš meč, kdo se postará o ovce a podojí krávy?“

„Jestli se stanu taoiseachem, zvládnou to všechno a ještě víc. Je dobojováno a vyhráli jsme. Taky za něj truchlím.“ A Harken s vrozenou laskavostí objal Keegana kolem ramen. „Byl hrdina a nikdy na něj nezapomeneme. A dnes, jak chtěl a jak je zvykem, povstane nový vůdce.“

Harken se modrýma očima jasnýma jako den rozhlédl po shromážděných na břehu jezera. „Uctíme jeho památku, stejně jako všechny, kdo přišli před ním i kdo přijdou po něm.“

Harken dloubl Keegana loktem do boku. „Přestaň se mra-čit, ani jeden z nás nevyjde z vody s Cosantoirem v ruce. Nejspíš to bude Cara, ta plave jako mořská panna, nebo Cul-len – vím, že poslední dva týdny trénoval zadržování dechu pod vodou.“

„To mě nepřekvapuje,“ zamumlal Keegan. Cullen byl rozený voják, a dobrý voják, ale nebyl by z něj dobrý náčelník. Raději bojoval, než přemýšlel.

Sám Keegan se stal vojákem ve čtrnácti – viděl a proléval krev, znal a chápal sílu. A věděl, že rozvaha je právě tak důležitá jako meč, oštěp a fyzická síla.

Vlastně ještě důležitější.

Neučil ho to snad jeho vlastní otec i muž, který se k němu choval jako k synovi?

Zatímco stál s Harkenem a mnoha dalšími, kteří vzrušeně klábosili jako straky, davem na břehu jezera se k nim přiblížila jejich matka.

Přál si, aby se dnes taky potopila pro meč. Neznal nikoho jiného, kdo by dokázal tak lehce zažehnávat spory

a vykonávat tučt úkolů najednou. Harken zdědil její laskavost, sestra Aisling její krásu a on, jak aspoň doufal, její chytrost.

Tarryn se zastavila u Aisling – ta se rozhodla čekat raději se svými přáteli než s bratry, k nimž momentálně, ve svém věku, cítila opovržení. Keegan sledoval, jak matka zvedá Aisling hlavu, líbá ji na tváře a něco říká; Aisling se usmála a matka pokračovala za syny.

„A tady vidím jedno zamračení a jeden široký úsměv.“ Tarryn pohladila Harkena po vlasech a zlehka zatáhla Keegana za bojovnícký cop na levé straně hlavy. „Nezapomeňte na účel dnešního dne, který nás sjednocuje a ukazuje, kdo a co jsme. To, co se chystáte udělat, dělali jiní už tisíc let nebo víc před vámi. A jména všech, kdo vynesli meč z jezera, byla zapsána ještě před jejich narozením.“

„Pokud o tom, kdo se postaví do čela, rozhodují sudičky, proč to nevidíme i my? Proč to nevidíš ty?“ zeptal se Keegan. „Vidíš přece minulost i věci, co se teprve stanou?“

„Kdybych to viděla já, ty, nebo kdokoli jiný, vzalo by nám to možnost volby.“ Mateřsky objala Keegana kolem ramen, ale oči – jasné a modré jako Harkenovy – upřela do mlhy, jež se převalovala nad jezerem.

„Zvolil sis, že půjdeš do vody, nebo ne? A ten, kdo najde meč, si musí zvolit, že s ním vyplave.“

„Kdo by si zvolil něco jiného?“ podivil se Harken. „Stane se z něj taoiseach.“

„Vůdce je ctěn, ale taky nese břímě zodpovědnosti za všechny. Proto si musí zvolit, že to břímě ponese, stejně jako meč. Teď tiše.“ Políbila oba syny. „Je tady Mairghread.“

Mairghread O’Ceallaighová, bývalá náčelnice a matka čerstvě pohřbeného taoiseacha, svlékla smuteční čern. Měla na sobě prosté bílé šaty bez ozdob, jen s přívěskem s kamenem stejně rudým jako její vlasy.

Zdálo se, že planou ohněm – kámen i vlasy –, který kolem ní rozhání mlhu. Vlasy měla ostříhané nakrátko stejně jako víly, jež kráčely za ní.

Dav se před ní rozestoupil a klábosení vystřídal ticho, jež vypovídalo o posvátné úctě.

Keegan ji znal jako Marg, ženu, která bydlela v domku v lese nedaleko od statku. Jako ženu, která dávala hladovému chlapci medové koláčky a vyprávěla mu příběhy. Jako ženu s velkou mocí a odvahou, která bojovala za Talamh a za cenu velkých osobních obětí přinesla mír.

Objímal ji, když oplakávala svého syna – i tehdy splnil slib a přišel jí to říct osobně. Ačkoliv už to věděla.

Objímal ji, dokud ji nepřišly utěšit ženy.

A pak, ačkoliv byl muž a voják, se odebral hlouběji do lesa, aby prolil vlastní slzy.

Teď vypadala nádherně a Keegan vnímal, jak v něm roste úcta.

Nesla hůl, prastarý odznak náčelníků. Dřevo hole, černé jako noc, se lesklo na slunci, jehož paprsky se začínaly probíjet řídnoucí mlhou.

Vypadalo to, jako když rytiny na holi tepají. V dračím srdci, kamenu v její špičce, vířila síla.

Když Marg promluvila, ztichl dokonce i vítr.

„Opět jsme vlastní krví a oběťmi přinesli světu mír. Po všechny věky chráníme náš svět, a tím i všechny ostatní. Zvolili jsme si, jak vedeme svůj život – z půdy, z moře, z Fey.

Znovu máme mír a budeme se rozvíjet, dokud opět nepřijde čas na krev a oběti. Dnes, jak bylo psáno, jak bylo řečeno i zpíváno v písních, povstane nový vůdce a všichni přítomní odpřísáhnou věrnost Talamhu i taoiseachovi, který vyzvedne meč z Jezera pravdy a přijme Hůl spravedlnosti.“

Zvedla obličej k obloze a Keegan si pomyslel, že její hlas – jasný a silný – jistě doléhá až k Bouřlivému moři a dál.

„Na tomto místě a v tuto hodinu vzýváme zdroj síly. Ať ten, kdo bude dnes vybrán a kdo si naopak v tento den vybere, uctívá a chrání Fey. Ať je ruka, která pozvedne meč, silná, moudrá a čestná. To je jediné, co po tobě žádá tvůj lid.“

Světle zelená voda se rozvířila. Mlha nad hladinou se převalovala rychleji.

„Toto je začátek.“ Marg zvedla hůl do výšky.

Všichni se rozběhli k jezeru. Někteří z mladších se smáli nebo výskali a potápěli se skokem. Přihlízející na břehu je povzbuzovali.

Keegan slyšel všeobecný hluk, který ho obklopoval, a viděl, jak se jeho bratr s hlasitým šplíchnutím vrhl do vody. Sám zaváhal. Vzpomněl si na svou přísahu, na dlaň, jež svírala jeho ruku v posledních chvílích života na tomto světě.

A potopil se.

Zalil ho chlad a Keegan by zaklel, ale neviděl v tom žádný smysl. Slyšel, jak ostatní sykají nebo se smějí – někteří se i honem zase vynořovali na hladinu.

Odstínil tu část své duše, která slyšela myšlenky ostatních – bylo jich kolem něj příliš mnoho.

Slíbil, že dnes půjde k jezeru a potopí se. Slíbil, že pokud se mu dostane do ruky meč, zvedne ho.

A tak se ponořil, hluboko a ještě hlouběji. Vybavil si, jak to ještě jako chlapec dělával s bratrem a sestrou. Tenkrát jako děti za slunečného dne lovili na měkkém jezerním dně hladké kamínky.

Viděl ve vodě ostatní – někteří plavali dolů, jiní nahoru. Pokud jim došel vzduch v plicích, jezero je vyneslo k hladině, neboť bylo příslibeno, že dnes nikdo z těch, kdo vstoupí do vody, neutrpí újmu.

I tak se jezero kolem něj pohybovalo, přelévalo, někdy i vířilo. Už viděl dno s hladkými kamínky, které sbíral jako chlapec.

Tehdy spatřil tu ženu. Splývala tak ladně, že ji v první chvíli považoval za mořskou pannu. Mořské panny se tohoto obřadu obvykle neúčastnily – už tak vládly mořím a byly s tím spokojené.

Uvědomil si, že vidí jen její obličej a vlasy, jež za ní splývaly ve vodě – rudé jako Marginy, ale delší. Její oči, šedé jako stíny v dýmu, mu cosi připomněly. Ale neznal ji. Znal všechny tváře v údolí a tahle žena z údolí nepocházela.

Zároveň však měl pocit, že ano.

Pak, ačkoliv odstínil myšlenky ostatních, ji uslyšel právě tak jasně, jako na břehu slyšel Marg.

Byl i můj. Ale tohle patří tobě. Věděl to, a ty to víš taky.

Meč mu přímo skočil do ruky. Vnímal jeho tíhu, sílu i jas.

Mohl ho odhodit a plavat dál, pryč. Mohl si zvolit, jak pravili bohové, jak uváděly příběhy.

Už začal povolovat prsty, aby z nich ta tíha, síla a jas zase vyklouzly. Neuměl vést. Uměl bojovat, trénovat, jezdit i létat. Ale neuměl vést ostatní, do bitvy ani v časech míru.

Meč se mu třpytil v ruce, stříbrný lesk v ozdobných rytinách tepal a jediný červený kámen plál jako oheň. Když Keegan povolil sevření, záře pohasla a oheň skomíral.

Ale ona ho stále pozorovala.

Věřil ti.

Volba? pomyslel si. Nesmysl. Čest nedává na výběr.

A tak namířil hrot meče k hladině, na níž tančily odlesky slunce. Viděl, jak se zjevení – ta žena tu ve skutečnosti nebyla – usmívá.

Kdo jsi? zeptal se.

To oba musíme zjistit v budoucnu.

Meč ho vynesl vzhůru, jako šíp vystřelený z luku.

Projel vodou a pak i vzduchem. Když ostří zalilo slunce a jeho odražené světlo se rozšířilo po hladině, zaburácel ohlušující řev.

Keegan dospěl k husté, mokré trávě a udělal to, co věděl, že musí. Poklekl u Mairghreadiných nohou.

„Dal bych ho, i vše, co představuje, tobě,“ řekl jako před časem její syn. „Nikdo ho není víc hoden.“

„Můj čas už minul.“ Položila mu dlaň na hlavu. „A tvůj začíná.“ Vzala ho za ruku a zvedla ho do stoje.

Neslyšel a neviděl nic než ji. „Tohle bylo mé přání,“ zašepkala, aby to slyšel jen on.

„Proč? Já neumím...“

Umlčela ho polibkem na tvář. „Umíš víc, než si myslíš.“ Podala mu hůl. „Vezmi si, co je tvé, Keegane O’Broine.“

Keegan hůl převzal a Marg ustoupila. „A udělej, co je třeba.“

Otočil se. Dívalo se na něj tolik tváří, tolik očí. Poznal, že to, co se v něm vzdouvá, je strach, a zastyděl se.

Meč si mě vybral, pomyslel si, a já jsem si zvolil, že se s ním vypořádám. Strach tu nemá místo.

Zvedl hůl a dračí srdce zatepalo životem.

„Tato hůl zaručí Talamhu spravedlnost pro všechny.“
Pozvedl meč. „S pomocí tohoto meče budou všichni v bezpečí. Jsem Keegan O’Broin. Všim, čím jsem nebo někdy budu, slibuji údolím, kopcům, lesům a polím, nejodlehlejším koutům a každému Fey, že budu stát na straně světla. Budu žít pro Talamh, a pokud to bude vůle bohů, pak pro Talamh i zemřu.“

Provolali mu slávu a za všeobecného hlaholu slyšel, jak Marg říká: „Dobrá práce, chlapče. Opravdu velice dobrá.“

A tak se stal mladým taoiseachem. A začal nový příběh.

1. KAPITOLA

Filadelfie

Breen Kellyová seděla v autobuse, který podle všeho trpěl vážným případem škytavky, a mnula si spánek, za nímž tepala bolest.

Prožila špatný den, který přišel na konci (díkybohu!) špatného týdne, jenž završil špatný měsíc.

Nebo dva.

Opakovala si, že se musí aspoň trochu rozveselit. Byl pátek a to znamenalo, že má před sebou celé dva dny, než se vrátí do třídy, aby se pokoušela učit jazyk dětí na druhém stupni.

Podstatnou část těch dvou dnů samozřejmě stráví opravou písemných prací a přípravou na vyučování, ale nebude ve třídě, kde se na ni upírají všechny ty oči. Některé znuděné, jiné přezíravé, pár nadějeplných.

Ne, nebude stát před lavicemi a připadat si neschopně a nemožně jako dospívající žákyně, která by radši byla kdekoliv jinde než v učebně.

Připomněla si, že povolání učitele je nejúctyhodnější ze všech. Prospěšné, smysluplné, důležité.

Škoda, že ona v něm nestojí za nic.

Autobus doškytal k další zastávce. Několik lidí vystoupilo, pár nastoupilo.

Pozorovala je. Byla dobrá pozorovatelka, protože to bylo mnohem snazší, než se účastnit dění.

Žena v šedivém kostýmku, s mobilem v ruce a vyčerpánými očima – matka samoživitelka, která jede po práci domů a kontroluje děti, usoudila Breen. Nejspíš nikdy nečekala, že povede tak tvrdý život.

Dvojice náctiletých chlapců – kotníčkové boty, šortky Adidas ke kolenům, sluchátka v uších. Jedou za kamarády, aby si zahráli na počítači, koupili si pizzu, zašli na film. Jsou v tom záviděníhodném věku, pomyslela si Breen, kdy víkend neznamená nic jiného než zábavu.

Muž v černém... Podíval se přímo na ni, tak upřeně, že odvrátila pohled. Někoho jí připomínal. Proč je jí tak povědomý? Hřívá stříbrných vlasů ji přivedla na myšlenku, jestli nejde o vysokoškolského profesora.

Ale ne, to není ono. Kvůli tomu by jí nevyschlo v ústech a prudce se jí nerozbušilo srdce. Zmocnil se jí hrozný strach, že se ten stříbrovlasý muž vydá do zadní části autobusu a sedne si vedle ní.

Pokud to udělá, Breen nikdy nevystoupí. Pojede pořád dál a dál, od ničeho nikam, v neustálé smyčce nicoty.

Věděla, že je to bláznivé, ale to jí bylo jedno. Vyskočila a odpěchala do přední části autobusu, až jí kufřík narážel do boku. Na muže se nepodívala – netroufala si –, ale cestou ke dveřím ho musela minout. Sice jí uhnul, ale měla pocit, že se o sebe ořeli lokty.

Nedokázala se nadechnout a opustila ji všechna síla. Když se potácela ke dveřím, někdo se jí zeptal, jestli je v pořádku.

Ale ona v duchu slyšela jeho hlas: *Pojď domů, Breen Siobhan, je čas, aby ses vrátila.*

Chytila se držadla, aby neupadla, a na schodech málem zakopla. Dala se do běhu.

Cítila, jak se za ní ostatní dívají, jak otáčejí hlavy, zírají a diví se. Tím to bylo jen horší. Hrozně nerada přitahovala pozornost k sobě – vždycky se ze všech sil snažila splynout s okolím.

Autobus se škytáním projel kolem.

Breen sotva popadala dech, ale tlak na hrudi se zmírnil. Přiměla se zvolnit a kráčet jako normální člověk.

Trvalo minutu, než to zvládla, a další minutu, než se zorientovala.

Takhle silný záchvat úzkosti neměla od večera před prvním dnem za katedrou ve třídě Grady Middle School. Tehdy jí pomohl Marco, její nejlepší kamarád už od školky – a znovu, když se jí zmocnila úzkost, byt ne tak silná, před prvními rodičovskými schůzkami.

Byl to prostě jenom chlápek, který se potřeboval svést autobusem, opakovala si. Pro všechno na světě, nepředstavoval hrozbu, a já v duchu neslyšela jeho hlas. Dojem, že v hlavě slyšíte hlasy jiných lidí, je jasná známka šílenství.

Copak to do ní matka nevtloukala od... odjakživa?

A teď, kvůli chvilkové pomatenosti, musí jít skoro kilometr pěšky. Ale to nevadilo. Byl příjemný jarní večer a ona měla – jak jinak – vhodné oblečení. Lehký nepromokavý kabát – vzhledem k třicetiprocentní pravděpodobnosti deště –, jarní svetr, rozumné boty.

Procházela se ráda. A vylepší si skóre na krokoměru.

No tak to trochu narušilo její harmonogram – co na tom sejde?

Jako šestadvacetiletá svobodná žena neměla na květnový páteční večer naprosto žádné plány.

A jako by už tohle nebylo dostatečně depresivní, záchvat úzkosti zhoršil její bolest hlavy.

Otevřela kapsu na kufříku, vytáhla pytlík a vzala si z něj dva tylenoly. Zapila je vodou z lahve, kterou taky měla v kufříku.

Zastaví se u matky, vyzvedne a roztřídí poštu – protože ji matka odmítla nechat skladovat na poště, dokud se nevrátí do města –, letáky vyhodí a účty i korespondenci položí na správné hromádky v matčině pracovně.

Otevře okna, aby vyvětrala, zalije květiny – pokojové i ty na dvorku, protože nakonec nepršelo.

Po hodině okna zase zavře, nastaví alarm, zamkne dveře. Potom nastoupí do dalšího autobusu a odjede domů.

Připraví si něco k večeři: v pátek večer šlo obvykle o salát s grilovanými kuřecími prsíčky a – ano! – sklenku vína. Potom ohodnotí písemky a vyvěsí známky na internet.

Někdy nové technologie přímo nenáviděla, protože podle pravidel školy musela známky zapisovat na internet – a pak čelit námitkám a stížnostem žáků i rodičů, kterým se nelíbily.

Za chůze v duchu odškrtařovala položky ze seznamu úkolů, zatímco lidé kolem ní mířili na skleničku, na časnou večeři nebo na jiné zajímavější místo než ona.

Nezáviděla jim – aspoň ne příliš. Dřív měla přítele a zařazovala do harmonogramu rande s večeří, návštěvou divadla nebo kina. I sex. Měla pocit, že se všechno vyvíjí dobře – hladce a neuspěchaně.

Dokud jí nedal kopačky.

To je v pořádku, pomyslela si. Bylo to v pohodě. Nebyli zrovna bláznivě zamilovaní. Ale měla ho ráda a cítila se s ním dobře. A sex taky považovala za celkem pěkný.

Když musela sdělit matce, že ji Grant nedoprovodí na oslavu matčiných šestačtyřicátých narozenin, a proč, elegantní a úspěšná Jennifer Wilcoxová, ředitelka mediálního oddělení reklamní agentury Philly Brand, samozřejmě obrátila oči v sloup.

A pronesla očekávané „Já ti to říkala“.

Proti čemuž se dalo těžko co namítat, protože..., inu, opravdu to říkala.

Breen měla přesto sto chutí odseknout.

Vdala ses v devatenácti! Mě jsi měla, když ti bylo dvacet. A o deset let později jsi ho vyštvala. Čí je to chyba, že mě opustil – nejen tebe, ale i mě?

Není náhodou moje? uvažovala Breen. Nejsem náhodou společným jmenovatelem matky, která si mě neváží, a otce, kterému na mě nezáleží natolik, aby zůstal v mém životě?

I když to sliboval.

To jsou staré záležitosti, napomenula se. Nech to plavat.

Musela připustit, že tráví příliš času planými úvahami, a ulevilo se jí, když si uvědomila, že už je jen blok domů od matčina.

V pěkném sousedství lemovaném stromy. V úspěšném sousedství, kde bydleli úspěšní lidé, podnikatelé a páry, které si užívaly výhody městského života – blízkost slušných barů, restaurací i zajímavých obchodů.

V sousedství s dobře vypadajícími budovami z červených cihel, s dokonale natřenými lemy a nablýskanými okny. Tady se lidé před prací chodili proběhnout nebo do posilovny, navečer se procházeli podél řeky, pořádali kultivované večírky a ochutnávky vín a četli důležité knihy.

Nebo si to tak aspoň představovala.

Nejlepší vzpomínky měla z domku, kde měla pokoj se skoseným stropem. V obýváku stál starý cihlový krb – ani plynový, ani elektrický, ale na dřevo. Zadní dvorek skýtal spoustu dobrodružství, stejně jako příběhy, které jí otec vyprávěl večer před spaním.

Příběhy o kouzlech a kouzelných místech.

Hádky je kazily – ty, které slyšela přes stěny, i ty, které slyšela ve své hlavě.

Pak otec odešel. Nejdřív jenom na týden nebo dva, a při sobotních návštěvách ji vodil do zoo – tenkrát se toužila stát veterinářkou – nebo na pikniky.

A jednou prostě nepřišel.

Už to bylo patnáct let a ona pořád doufala, že se objeví.

Vylovila z peněženky na drobné klíč, který jí spolu s podrobnými pokyny svěřila matka před třemi týdny, když odjížděla na služební cestu následovanou ozdravným pobytem v lázních a meditacemi.

Až příští středu vyzvedne poštu, klíč tu nechá spolu s mlékem a dalšími potravinami ze seznamu – matka se vrátí ve čtvrtek ráno.

Vybrala poštu ze schránky, zastrčila si ji pod paži a odemkla dveře. Ze všeho nejdřív v předsíni vypnula alarm, pak zavřela dveře a vrátila klíč do peněženky.

Vydala se do kuchyně, moderně zařízené nerezovou ocelí, bílými skříňkami, bílými kachličkami jako z podzemní dráhy, širokým dřezem a stěnami barvy kytu.

Položila kabelku i poštu na kuchyňský ostrůvek, přehodila si kabát přes stoličku bez opěradla, nastavila na stopkách jednu hodinu a začala otvírat okna.

Z kuchyně přešla do salonu a odtud zpátky do obývacího pokoje – veškeré prostory tu byly otevřené, s překrásnou podlahou ze širokých prken. Otevřela okno i na toaletě.

V domě se pořád sotva pohnul vzduch, ale měla tento úkol na seznamu a Breen se řídila pravidly. Zvedla poštu, aby ji odnesla do prvního patra. V pokoji, který si matka zařídila jako domácí pracovnu, položila poštu na pult ve tvaru písme L, jenž sloužil jako pracovní deska.

Tady měly stěny odstín kávy s mlékem a křeslo u stolu bylo potažené čokoládově hnědou kůží. Nemilosrdně uklizené police obsahovaly ocenění – matka jich nasbírala docela hodně –, knihy – všechny se vztahovaly k práci – a několik zarámovaných fotografií, taky souvisejících s prací.

Breen otevřela trojici oken za pracovní deskou a jako vždycky ji napadlo, proč si někdo sedá zády k takovému výhledu – na stromy, cihlové domy, oblohu a vůbec celý svět.

Rozptyluje to pozornost, vysvětlila jí Jennifer, když se Breen jednou zeptala. Odvádí mě to od práce.

Otevřela i dvě postranní okna po obou stranách zamčené dřevěné kartotéky.

Na širokých okenních římsách stály měděné květináče se zelenými rostlinami. Breen je zalije, stejně jako ostatní květiny, jakmile otevře zbylá okna. Pak roztřídí poštu a počká, až uběhne hodina. Opět okna zavře, zamkne a bude hotová.

Otevřela je v dokonalém, přívětivém pokoji pro hosty – kde nikdy nespala –, v koupelně pro hosty i v elegantní ložnici a přilehlé koupelně.

Napadlo ji, jestli si matka do té krásné postele s letně modrým přehozem a nadýchanými polštáři někdy přivedla nějakého muže.

A okamžitě zalitovala, že na to vůbec pomyslela.

Vrátila se do přízemí a vykročila ke dveřím na dvorek, ale zarazila se, protože jí v kabelce zazvonil mobil.

Podívala se na displej – nikdy nepřijímala hovor, pokud nevěděla, kdo volá – a usmála se. Pokud někdo dokáže trochu zlepšit celý tenhle mizerný den, je to Marco Olsen.

„Ahoj.“

„Ahoj. Je pátek, holka.“

„Slyšela jsem.“ Vyšla s mobilem na dvorek, kde stál stůl se židlemi z nerezové oceli a v rozích vysoké, štíhlé květináče.

„Tak pohni tím svým pěkným zadečkem k Sallymu. Mají slevu na pití a první runda jde na účet podniku.“

„Já nemůžu.“ Pustila vodu z hadice a začala zalévat první květináč. „Jsem u matky, a až tu skončím, musím známkovat písemky.“

„Je pátek,“ zopakoval Marco. „Uvolni se. Jsem na baru do dvou a dneska je večer s karaoke.“

Jedna z věcí, které dokázala na veřejnosti dělat bez úzkosti – obzvlášť po drinku a s Marcem –, bylo zpívání.

„Ještě tu musím být...“, podívala se na zápěstí, „čtyřicet tři minut a písemky se neoznámkují samy.“

„Oznámkuješ je v neděli. Už máš zase splín, Breen, a ten blbec Grant Webber si to nezaslouží.“

„Nejde jenom o tohle – o něj. Jsem prostě trochu, však víš, skleslá, to je všechno.“

„Každý někdy dostane kopačky.“

„Ty ne.“

„Já taky. Co třeba Fešák Harry?“

„S Harrym jste se dohodli, že se váš vztah v tomhle ohledu vyčerpá, a zůstali jste přáteli. To nejsou kopačky.“

Přesunula se k dalšímu květináči.

„Potřebuješ se pobavit. Jestli tady nebudeš za – dám ti tři hodiny, abys stihla zajít domů, převléknout se a namalovat si sexy obličej, přijdu si pro tebe.“

„Jsi přece na baru.“

„Sally tě zbožňuje, zlato. Přijde si pro tebe se mnou.“

Ona extravagantního transvestitu Sallyho taky zbožňovala. Měla ráda klub, kde se cítila šťastná, milovala čtvrt, v níž se scházeli homosexuálové, přezdívanou Gayborhood. Což byl taky důvod, proč bydlela přímo v jejím centru, v bytě společně s Marcem.

„Dodělám to tady a uvidím, jak se budu cítit, až dorazím domů. Poslední dvě hodiny mě bolí hlava – nevymýšlím si – a cestou autobusem jsem měla pitomý záchvat úzkosti, který to ještě zhoršil.“

„Vyzvednu tě a odvedu tě domů.“

„To ne.“ Přešla ke třetímu květináči. „Vzala jsem si tyle-nol a ten mi zabere.“

„Co se stalo v tom autobuse?“

„Povím ti to později – byla to vážně hloupost. A možná máš pravdu – drink, ty a Sally byste mi mohli pomoci. Uvidím, jak na tom budu, až přijdu domů.“

„Pošli mi esemesku, až tam dorazíš.“

„Dobře. A teď už se vrať do práce – ještě mi tady zbývá jeden venkovní květináč, kytky uvnitř, ta hloupá pošta a zatracená okna.“

„Někdy bys taky měla říct ne.“

„Není to tak hrozné. Skončím za necelou hodinu a odjedu autobusem domů. Pošlu ti esemesku. Jen běž míchat drinky. Měj se.“

Vešla dovnitř a pečlivě zamkla dveře na dvorek. Pak naplnila konvičku a pustila se do zalévání pokojových květin.

Zvedl se vítr a Breen se postavila k oknu, zavřela oči a nechala si průvanem čechrat vlasy.

Možná bude nakonec přece jen pršet – přijde pěkný jarní deštík.

Vítr ještě zesílil – překvapilo ji to, protože dál zářilo slunce.
„Možná nás čeká bouřka.“

Ani ta by nevadila. Bouřka by mohla odvanout tu zatracenou bolest hlavy. A jelikož jí Marco dal lhůtu tří hodin, ačkoliv by stačily dvě, v hodině navíc začne známkovat písemky.

Pak nebude mít takové výčitky svědomí.

S konvičkou v ruce vykročila zpátky do prvního patra, zatímco se vítr – teď už skutečně nešlo o pouhý vánek – opíral do ozdob v oknech.

„No, mami, tvůj dům bude rozhodně pořádně vyvětraný.“

Vešla do pracovny, kde panoval chaos.

Spodní zásuvka kartotéky byla otevřená, ačkoliv by Breen přísahala, že byla zamčená, a po místnosti poletovaly papíry jako ptáci.

Postavila konvičku a vběhla dovnitř, aby je pochytila – chňapala po nich ve vzduchu a sbírala je z podlahy.

Najednou vítr ustal, jako když někdo přibouchne dveře, a Breen stála uprostřed pracovny s rukama plnýma papíry.

Tohle vždy tak výkonnou Jennifer určitě nepotěší.

„Dej je zpátky, uklid' je a urovnej. Nic se nedozví. A mám po hodině času navíc. Promiň, Marco, dneska večer k Sallymu nemůžu.“

Zvedla prázdné složky a posadila se s nimi a se stohy posbíraných dokumentů k matčině pracovní desce, aby se je pokusila roztřídit.

Nápis na první složce ji zmátl.

ALLIED INVESTMENTS/BREEN/2006-2013

Ona přece žádné investice nemá, pořád splácí studentskou půjčku a bydlí v bytě společně s Marcem nejen kvůli jeho společnosti, ale taky aby měla na nájem.

Udiveně zvedla další složku.

ALLIED INVESTMENTS/BREEN/2014-2020

Další složky obsahovaly doplňkové informace a podle nápisu taky korespondenci.

Že by jí matka zřídila investiční účet a nic jí o tom neřekla? Proč?

Od prarodičů z matčiny strany kdysi dostala menší částku na studium a byla za to vděčná, protože jí pomohla vycházet s penězi v prvním ročníku. Matka ale dala jasně najevo, že pak už to bude jen na Breen.

Musíš se o sebe umět postarat, řekla Jennifer – opakovaně. Studovat i pracovat pilněji, pokud někdy chceš být lepší než uspokojivá.

Ona tedy studovala a k tomu měla dvě zaměstnání na částečný úvazek, aby mohla platit školné. Pak si vzala i půjčku, kterou asi bude splácet celou věčnost.

Po promoci – uspokojivé – získala uspokojivé místo učitelky a musela si vzít další půjčku, protože aby si toto místo udržela, musela pokračovat ve studiu a získat magisterský titul.

Copak tedy existují nějaké investice na její jméno? To nedávalo smysl.

Začala procházet jednotlivé listiny, aby je roztřídila na hromádky patřící do jednotlivých složek.

Daleko se nedostala.

Nemohla sice tvrdit, že se v investicích, akciích a dividendách nějak zvlášť vyzná, ale číslům rozuměla. A měsíční výpis za květen 2014, kdy měla co dělat, aby vyšla s penězi, pracovala ve dvou zaměstnáních a živila se čínskými polévkami, na posledním řádku jasně uváděl částku přes devět set tisíc – tisíc! – dolarů.

„To není možné,“ zašeptala. „To prostě není možné.“

Ale na účtu bylo uvedeno její jméno – a matčino.

Zalistovala dalšími dokumenty a našla pravidelné měsíční částky, které přicházely z Bank of Ireland.

Odsunula se od stolu, nepřítomně došla k oknům a strhla si gumičku stahující vlasy do ohonu.

Otec. Každý měsíc jí posílal peníze. Myslel si, že tím vynahradí to, jak ji opustil? Že jí nikdy nezavolal, nenapsal, ani ji nepřišel navštívit?

„Nevynahradí, nevynahradí, nevynahradí. Ale...“

Matka to věděla a nic neřekla. Věděla to a nechala ji, ať si myslí, že se otec jednoduše vypařil, přestal platit alimenty a obě je opustil, aniž by na ně třeba jen pomyslel.

A to nebyla pravda.

Musela počkat, dokud se jí nezklidnily ruce a nepřestaly ji pálit oči.

Vrátila se k pracovní desce, roztřídila zbytek papírů, pročtena si související korespondenci a prostudovala poslední měsíční výpis.

Zlost a smutek se přetavily v tichý, ale setrvale planoucí vztek.

Vytáhla mobil a vytočila číslo správce účtu.

„Benton Ellsworth.“

„Pane Ellsworth, tady je Breen Kellyová. Chtěla jsem...“

„Slečno Kellyová! To je ale překvapení. Moc rád s vámi konečně mluvím. Doufám, že je vaše matka v pořádku.“

„Určitě je, pane Ellsworth. Právě jsem zjistila, že mám u vaší firmy účet s investicemi a hotovostí v celkové hodnotě tří milionů osmi set třiačtyřiceti tisíc osmi set dvanácti dolarů a, ehm, šedesáti pěti centů. Je to tak?“

„Můžu vám sdělit hodnotu vašeho účtu k dnešnímu dni, ale nerozumím, co myslíte tím, že jste to právě zjistila.“

„To jsou moje peníze?“

„Ano, samozřejmě. Můžu...“

„Proč je na účtu i matčino jméno?“

„Slečno Kellyová,“ začal váhavě. „Účet byl zřízen, když jste nebyla plnoletá, a vyjádřila jste přání ponechat ho v matčiných rukách. Můžu vás ujistit, že vaše investice spravuje velice svědomitě.“

„Jak jsem vyjádřila to přání?“

„Paní Wilcoxová mi vysvětlila, že se nechcete zabývat investicemi, a nikdy jste nepožádala mě ani naši firmu, abychom převedli účet výhradně do vašich rukou.“

„Protože jsem do dneška nevěděla o jeho existenci.“

„Určitě došlo k nějakému nedorozumění. Možná bude nejlepší, když se sejdu s vámi a vaší matkou a všechno vyjasníme.“

„Moje matka je momentálně mimo město na meditačním pobytu, kde nemá přístup k telefonu ani internetu.“ A o mě snad musí pečovat nějaký bůh, pomyslela si Breen. „Ale myslím, že bychom si to měli vyjasnit my dva.“

„Naprosto souhlasím. Moje asistentka už dnes odešla, ale můžu vám zařídit schůzku na pondělí.“

Ne, ne, přes víkend ztratí odvahu. Jako vždycky. „A co teď?“

„Slečno Kellyová, když jsem přijal váš hovor, taky jsem byl právě na odchodu.“

„Omlouvám se, že vám přidělávám starosti, ale podle mě je to naléhavé. Pro mě určitě. Chci s vámi mluvit a líp pochopit tuhle... situaci, než se spojím s právníkem.“

Rozhostilo se ticho a Breen pevně zavřela oči. Prosím, pomyslela si, prosím, nenechte mě čekat.

„Možná bude lepší, když se sejdem hned a probereme to. Jak jsem říkal, jsem si jistý, že došlo jen k nedorozumění. Bylo mi řečeno, že neřídíte, takže...“

„Nemám auto,“ opravila ho, „protože si ho nemůžu dovolit. Ale jsem schopná dopravit se do vaší kanceláře. Dorazím tam, jak nejrychleji to půjde.“

„Sejdeme se dole v hale. Jsme malá firma, slečna Kellyová. Většina zaměstnanců bude pryč.“

„Dobře. Děkuji.“

Zavěsila, než si to mohl rozmyslet, a posadila se – znovu se celá chvěla.

„Vzmuž se, Breen. Vzmuž se, sakra, a jdi.“

Zasunula roztříděné papíry do patřičných složek. Konvičku nechala stát na podlaze, nechala otevřenou zásuvku a sešla do přízemí.

Pomyslela na autobus a na to, jak dlouho potrvá, než se dostane do kanceláří investiční firmy v centru.

A udělala věc, kterou ještě nikdy nedělala.

Zavolala si Uber.

Provoz byl hrozný – taky ale byla páteční dopravní špička. Řidička – žena zhruba v Breenině věku – měla chuť klábosit, ale zmlkla, když Breen zaklonila hlavu a zavřela oči.

Chtěla si ještě jednou projít složky, ale za jízdy by se jí udělalo zle. To by nebyl dobrý způsob jak se seznámit s mužem, který zřejmě pracuje jako její investiční makléř.

Potřebovala plán, ale byla tak rozrušená a rozčilená, že nedokázala přemýšlet. Během víkendu si hodlala mimo jiné sednout k účtům a naplánovat, jak bude zvládat splácení půjček. Tuhle depresivní povinnost chtěla vyřídit po cvičení. Po cvičení doma, protože si nemohla dovolit platit členský příspěvek v posilovně.

I když si musela přiznat, že nedostatek peněz nebyl jediný důvod – cítila se divně a nepříjemně, když měla cvičit před cizími lidmi.

Ať ale tahle schůzka dopadne jakkoliv, pořád musí zaplatit řadu účtů.

Otevřela oči a zjistila, že vyjely z nejhorší zácpy a pokračují podél řeky. Slunce se sklánělo k západu, ale ještě zářilo na mosty i vodu, od níž se odrážely paprsky do očí.

Nakonec tedy žádný déšť nepříjde, pomyslela si, a uvědomila si, že nechala kabát u matky v kuchyni.

Nezapomněla zamknout a nastavit alarm?

Po chvíli úzkosti opět oči zavřela a zavzpomínala.

Ano, udělala to. Všechno čistě automaticky.

Vůz zastavil před důstojnou cihlovou budovou ve stínu ocelových mrakodrapů a Breen zaplatila řidičce – včetně spropitného.

A je po pizze na nedělní večer.

Když přecházela chodník, nějaký muž jí otevřel dveře.

Byl vysoký, štíhlý a měl na sobě tmavomodrý oblek s tenkými proužky, nažehlenou bílou košili a výrazně červenou

kravatu. Šediny v jeho hnědých vlasech Breen z nějakého důvodu uklidnily.

Je to starší pán, pomyslela si. Zkušený. Vyzná se.

Pro ni to neplatilo vůbec.

„Slečno Kellyová.“ Podal jí ruku.

„Dobrý den, pane Ellsworth.“

„Pojďte hned dál, prosím. Moje kancelář je ve druhém patře. Nevadí vám jít po schodech?“

„Vůbec ne.“

Viděla klidnou vstupní síň s kobercem, proskleným recepčním pultem, několika přehnaně velkými koženými křesly a velkými rostlinami ve velkých terakotových květináčích.

„Chci se omluvit za svou roli v tomto nedorozumění,“ začal Ellsworth cestou do druhého patra. „Jennifer – vaše matka – naznačila, že se o details účtu nezajímáte.“

„Lhala.“

To neměla v úmyslu říct – ať už měla v úmyslu cokoli. Ale vyletělo jí to z úst. „Vám, pokud mi říkáte pravdu. Mně – tím, že mi všechno zatajila. Nevěděla jsem, že existuje nějaký účet.“

„Ano, jistě.“ Ellsworth ukázal k otevřeným dveřím.

Jeho kancelář byla větší než obývací pokoj v Breenině bytě, a díky velkým oknům velmi vzdušná. Stál v ní starý, ale krásně zrenovovaný mahagonový stůl, malá kožená pohovka a dvě křesla pro návštěvníky.

Na pultu byl luxusní kávovar a na polici na stěně zarámované fotografie – zjevně Ellsworthovy rodiny.

„Dáte si kávu?“

„Ano, děkuji. S mlékem, bez cukru.“

„Posaďte se,“ vybídl ji pan Ellsworth a sám přistoupil ke kávovaru.

„Mám všechny složky,“ spustila Breen, jakmile si sedla. Kolena stiskla k sobě, aby zarazila jejich chvění. „Podle toho, co jsem zjistila, byl účet zřízen v roce 2006. Tehdy se rodiče rozvedli.“

„Správně.“

„Můžete mi říct, jestli částky, které na účet tehdy začaly chodit, byly alimenty?“

„Ne, to nebyly. Doporučuji, abyste si o tom promluvila s matkou, protože já s vámi můžu probírat jen tenhle konkrétní účet.“

„Dobře. Založila ho matka?“

„Účet založil Eian Kelly, vaším jménem a s vaší matkou jako poručnící. Zařídil, aby na něj každý měsíc chodily platby z Bank of Ireland. Na vaši budoucnost, vzdělání a finanční zajištění.“

Teď Breen musela sevřít i ruce, protože se jí roztřáslы taky.
„Víte to jistě?“

„Ano.“ Podal jí kávu, přinesl si svoji a posadil se – ne za ten krásný stůl s počítačem, ale do křesla vedle ní. „Zařizoval jsem to já. Přišel do mé kanceláře a založil účet. Od té doby ho spravuji.“

„Byl... je s vámi v kontaktu?“

„Od té doby ne. Platby dál chodí a na účet dohlíží vaše matka. Je svědomitá, jak jsem říkal. Když si projdete výpisy, zjistíte, že nikdy nevybrala ani penny. Čtvrtletně se scházíme – případně častěji, pokud je třeba něco probrat. Neměl jsem důvod k domněnce, že o ničem nevíte.“

„Máte hodně klientů... Jsem klientka?“

Usmál se na ni. „Jistě.“

„Máte hodně klientů, kteří neprojevují sebemenší zájem o účet s téměř čtyřmi miliony dolarů? Víím, že Allied Investments je vážená firma a tohle je pro vás patrně poměrně malý účet, ale pořád jde o hodně peněz.“

Chvilí mlčel a Breen věděla, že pečlivě volí slova. „Existují situace, kdy rodič nebo poručník mohou být způsobilější k přijímání finančních rozhodnutí.“

„Jsem dospělá. Ona není můj poručník.“ Cítila to, věděla to, znala pravdu. „Ona vám řekla, že jsem nezodpovědná a neschopná nakládat s penězi.“

„Slečno Kellyová – Breen –, nechci být osobní. Mohu vás ujistit, že vaše matka měla vždy zájem o vaše dobro. S vašimi problémy...“

„Jaké mám problémy?“ Znovu se v ní vzedmula zlost – to bylo mnohem lepší než nervozita. „Jsem nezodpovědná? A nejspíš ne moc chytrá, co? Možná přímo trochu pomalejší.“

Nepatrně zčervenala. „Nic takového nikdy přímo neřekla.“

„Jenom to naznačila. Tak se seznámte, pane Ellsworth. Mám magisterský titul v oboru vzdělávání – vydřela jsem si ho minulou zimu a dlužím za něj řůru peněz kvůli studentským půjčkám.“

Viděla jeho ohromený výraz a přikývla.

„Učím jazyky na Grady Middle School – od chvíle, kdy jsem se stala bakalářkou, taky za cenu značného zadlužení, ačkoliv jsem měla dvě zaměstnání na částečný úvazek. S radostí vám dám jméno ředitele a kolegů.“

„To nebude nutné. Měl jsem dojem, že nepracujete, nebo že jste si nikdy neudržela zaměstnání delší dobu.“

„Pracuju od šestnácti – nejdřív přes léto a o víkendech. Pracuju i během letních prázdnin, abych splatila půjčky, a ze stejného důvodu dva večery v týdnu soukromě doučuju.“

Oči se jí zalily slzami – horkými slzami vzteku. „Nakupuju ve slevách, žiju se spolubydlícím. Měsíc co měsíc obracím každé penny, abych se na bankovním účtě nedostala do minusu. K tomu...“

„No tak. No tak.“ Pan Ellsworth sevřel její ruku ve své. „Je mi moc líto, že došlo k tomuto...“

„Neříkejte nedorozumění, když to bylo záměrné. Otec mi posílal peníze. Místo abych je dostávala, dělala jsem servírku a brala si půjčky, abych zaplatila školné, ačkoliv mi peníze od něj mohly... mohly mi změnit život. Už vědomí, že mi něco posílá, by mi změnilo život.“

Postavila šálek s kávou a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Omlouvám se. Tohle je dílo mé matky, ne vaše. Proč byste jí nevěřil? Říkal jste, že jsem vaše klientka.“

„To jste, a všechno napravíme. Kdy se má Jennifer vrátit?“
„Příští týden, ale potřebuju něco vědět hned teď. Jsou to moje peníze?“

„Ano.“

„Takže mám právo je vybírat nebo převádět.“

„Ano, ale myslím, že bude nejlepší počkat na návrat vaší matky, abychom si všichni tři sedli a promluvili si.“

„O to nemám zájem. Chci přesunout peníze a zřídit jiný účet – jen na moje jméno. Dá se to udělat?“

„Ano. Můžu vám s tím pomoci. Kolik na něj chcete převést?“

„Všechno.“

„Breen...“

„Všechno,“ zopakovala. „Jinak, až se příště sejdu s vámi a svou matkou, budu mít s sebou právníka a zažaluji ji, já nevím, za zpronevěru.“

„Ona se těch peněz ani nedotkla.“

„Právník určitě bude vědět, jaké slovo použít. Chci svoje peníze, abych, až si příště sednu k účtům, mohla splatit studentské půjčky a znovu se svobodně nadechnout. Tyhle peníze svěřil můj otec do vašich rukou. Svěřil vám je, abyste s nimi naložil, jak je pro mě nejlepší. Žádám vás, abyste se zachoval správně.“

„Jste plnoletá. Můžete podepsat dokument, kterým odstraníte z účtu matčino jméno. Budu potřebovat ověřit vaši totožnost a budete muset vyplnit nějaké formuláře. Taky budu muset zavolat jednoho z našich notářů a svědka.“

Znovu jí položil dlaň na ruku. „Breen, já vám věřím. Ale nevadilo by vám, kdybyste mi sdělila jméno a číslo ředitele vaší školy? Jen pro můj klid?“

„Vůbec ne.“

2. KAPITOLA

Když Breen vešla k Sallymu, panoval tam čilý ruch. Bar plný lidí i obsazené stoly zalévala barevná světla. Reflektory mířily na Cher – přesněji na Sallyho ztvárnění Cher –, která právě zpívala *Kdybych mohla vrátit čas*.

Mluví mi z duše, pomyslela si Breen.

Prodrala se rozjařeným davem, a dokonce vykouzčila úsměv, když na ni někdo zamával nebo na ni zavolal jménem.

Marco zachytil její pohled a rychle jí zasalutoval, zatímco míchal drinky.

Měl na sobě třpytivou stříbrnou košili – k Sallymu se třpytivé oblečení hodilo –, přiléhavé černé kalhoty a stříbrný kroužek v uchu. Nedávno si začal pěstovat malou bradku a podle Breen mu slušela, stejně jako dlouhé, dozadu stažené copy. Jeho kakaová pleť přímo zářila.

U Sallyho to zkrátka žilo.

„Geo, pusť sednout naši holku.“

„Ne, nezvedej se.“

Ale drobný, štíhlý Geo ve výrazně červeném oblečení už seskočil ze stoličky.

„Posaď se, zlato. Stejně musím obejít zákazníky.“ Políbil ji na tvář. „Vypadáš unaveně.“

„Taky jsem.“

Posadila se a počkala, až Marco vyřídí objednávku. Pak jí nalil sklenici bílého vína.

„Jdeš pozdě – a ani ses nepřevlékla. To je hodně ubohý outfit, holka.“ Když do sebe Breen naráz obrátila půl sklenice, obočí mu vyletělo vzhůru.

„Hm, to vypadá na dost tvrdý den.“

„Tvrdý, divný, strašidelný i radostný.“

A rozplakala se.

„Geo! Beru si pauzu.“

Oběhl barový pult, chytil Breen za loket a odtáhl ji do zadní místnosti.

Před zrcadlem s rozzářenými světly u pultu určeného k líčení seděli dva vystupující a probírali klepy.

„Dámy, potřebujeme soukromí.“

Jeden z účinkujících, namaskovaný jako Lady Gaga, Breen objal. „No tak, holčičko! Všechno bude v pořádku, jen věř Jimmymu. Za slzy žádnéj chlap nestojí.“

Marco políbil Breen na tvář a usadil ji, zatímco Sally na jevišti spustil „*Gypsies, Tramps and Thieves*“.

„Co se stalo, zlato? Ven s tím, všechno mi pověz.“

„Já... můj otec...“

Marco jí sevřel ruku ještě pevněji. „On se ti ozval?“

„Ne, to ne, ale on... Marco, posílal mi peníze. Od mých deseti. Založil účet, investiční účet u Allied, a každý měsíc mi na něj převáděl peníze. Matka mi to neřekla. Vůbec nic mi neřekla, nechávala si výpisy zamčené v šuplíku. A celou tu dobu...“ Sklopila oči ke svým rukám. „Zapomněla jsem si přinést víno.“

„Já pro něj skočím.“

„Počkej... Marco, je tam... ke dnešku mám vzhledem k dividendám a... musím si o těchhle věcech zjistit víc..., ale ke dnešku mám tři miliony osm set sedmdesát osm tisíc pět set devadesát šest dolarů a třicet pět centů.“

Zůstal na ni zírat. „Nezdálo se ti to? Zlato, víš, že občas míváš sny...“

„Ne. Právě jsem se sešla se svým osobním bankéřem. Mám skoro čtyři miliony dolarů, Marco.“

„Sed a nehýbej se. Přinesu ti to víno. Přinesu celou láhev.“

Zůstala sedět a podívala se na odraz v zrcadle.

Byla hodněbledá a měla unavené oči. V matčině domě si stáhla gumičku z vlasů a ranní snaha o jejich vyfoukání a narovnání dávno přišla vniveč. A hnědý přeliv, který jednou týdně používala, aby zjemnila jejich zrzavou barvu – ta přitahovala přílišnou pozornost –, vybledl do myšího odstínu.

To je jedno, pomyslela si. Úplně jedno. Jakmile se svěří Marcovi, pojedě domů a lehne si. Známkování písemek musí počkat, dokud se jí nepročistí hlava. A jelikož si před odchodem domů hodlala vypít nejmiň dvě sklenice vína, dneska večer to nebude.

Marco se vrátil s lahví a dvěma sklenkami. Oběma nalil a posadil se.

„Asi bude nejlepší, když to vezmeš od začátku. Jak jsi to zjistila?“

„Bylo to hrozně divné, Marco.“

A všechno mu odvyprávěla.

„Musím to o minutku vrátit,“ řekl Marco. „Ty jsi jela za tím chlápkem, do kanceláře bankéře, sama? To bylo statečné, Breen.“

„Nenapadlo mě, co jiného bych mohla dělat. Byla jsem pekelně naštvaná.“

„Kdo ti říká, že by ses měla umět naštvat častěji?“

Rty jí zvlnil úsměv. „Ty.“

„Jako ti teď říkám, že musíš zůstat naštvaná, až budeš mluvit s mamkou.“

„Bože.“ Schovala hlavu do dlaní, ačkoliv by ji nejradši schovala mezi kolena.

„Opovaž se ztratit odvahu.“

Ohlédl se ke dveřím, jimiž právě vplul Sally, stále v plné parádě jako Cher. Salvador Travino si opřel ruku v bok – měl na sobě napodobeninu šatů od Boba Mackieho pošitých penízky – a pohodil parukou dosahující k pasu.

„U baru je nával, Marco. Co sakra děláš tady?“

„Promiň, Sally. Breen...“

Sally zvedl prst a přimhouřil oči s nalepenými řasami na Breenin obličej. „Jsi nemocná, drahoušku?“

„Ne, nejsem. Moc se omlouvám. Jenom jsem...“

„Vypadáš nemocně.“ Vzal Breeninu bradu do dlaně. „Jsi bílá jako panna o svatební noci. Je to kvůli tomu kretěnovi Grantovi?“

„Ne, nic takového.“

„To je dobře, protože ten za to nestojí. Kdy jsi naposledy jedla?“

„No...“ Breen si nedokázala vzpomenout.

„To jsem si myslel. Marco, odveď naši děvenku domů a dostaň do ní nějaké jídlo. Máte doma pořádný flák masa?“

„Ehm, nejspíš ne.“

Sally zavrtěl hlavou, znovu v dokonalé nápodobě Cher pohodil vlasy a natáhl ruku k Marcovi. „Půjč mi mobil. V těchhle šatech nemůžu nosit svůj.“

Vzal Marcův mobil a naťukal číslo. Přitom poklepával třpytivě zlatými střevíčky na jehlových podpatcích. „Beau, fešáku, tady je Sally. Mám se líp než vypadám, a vypadám skvěle. Potřebuju, abys pro mě nachystal dva speciální cheesesteaky, k vyzvednutí. Jo, se vším všudy. Připíš mi to na účet. Zastaví se pro ně Marco. Brzy se uvidíme – dej za mě pusu krásné manželce i tomu vašemu rozkošnému děťátku. A tady je jedna pro tebe.“

Zamlaskal do mobilu a vrátil ho Marcovi.

„Cestou se zastavte ve Philly Pride a vyzvedněte cheese-steaky. Breen, ty si pak svlíkni tyhle hadry a vezmi si pyžamo. Měla bys mě poslechnout a vyhodit je rovnou z okna, ať si je sebere někdo, kdo nemá žádný cit pro módu.“

„Nemůžu tě tu nechat v návalu pátečního večera...“, začal Marco, ale Sally ho zpražil zničujícím pohledem.

„Myslíš, že to nezvládnu? Chlapče, já jsem míchal drinky, ještě když jsi nosil pleny. A vzhledem k tomu, jak mi to sekne, čekám, že dostanu pořádná dýška. Odveď naši děvenku domů.“

„Děkuju, Sally.“ Breen vstala, objala Sallyho a položila mu hlavu na rameno. Ten muž jí byl za posledních deset let lepší matkou než její vlastní.

„Brzy si promluvíme. A zavolej, jestli mě budeš potřebovat. Ale ne před desátou ráno, jedině že by šlo o něco naléhavého. Potřebuju se vyspat do krásy.“

„To nepotřebuješ. Už teď jsi ta nejkrásnější osoba, kterou znám.“

„Tak běžte. Já musím řídit klub.“

Vyšli zadem, Marco automaticky objal Breen kolem pasu a ona mu automaticky položila hlavu na rameno.

„Jsem hrozně utahaná, Marco. Nevím, jestli zvládnu něco sníst.“

„Najíš se, jinak to povím Sallymu. A pak tě uložím do postele.“

Odváděl ji po cihlami dlážděných ulicích, pod duhovými pouličními světly.

Všechny kluby, restaurace i kavárny byly plné lidí, jak se sluší na páteční večer v květnu.

„Právě jsem si vzpomněla, že jsem nechala stát konvičku na podlaze v matčině pracovně. Nejspíš tam po ní zůstane kroužek.“

„To je tragédie.“

„Je to krásná podlaha, Marco. A za tohle nemůže.“

„Ale tvoje mamka ano a žádný kroužek by na podlaze neměla, kdyby ti to všechno netajila... Kolik? Bože, šestnáct let. Takže přestaň, hned teď, jinak mě našteješ. Co plánuješ dělat dál?“

„Splatit studentské půjčky. Pan Ellsworth říkal, že si kvůli tomu s někým promluví – nepamatuju si s kým, bylo toho na mě hodně. Při úplném jednorázovém splacení by je prý mohli o něco snížit – jestli je chci splatit najednou. A to chci. Chci je mít z krku.“

„Dobře, to chápu. Ale mám dvě zásadní otázky. Jak si promluvíš s mamkou, a – to je asi vůbec nejdůležitější – co podnikneš pro zábavu?“

„Teď nedokážu myslet na zábavu.“

„Fajn. Já to obstarám.“

Zatočil do Philly Pride a vůně grilovaných cibulí. Breen se rozhodla, že nebude myslet vůbec na nic, zatímco Marco vyzvedával jídlo – a neškodně flirtoval s pokladním Tracem.

„Myslíš, že bych ho měl pozvat na rande?“ zeptal se Marco, když vyšli zpátky na ulici.

„Traceho? Ne, je na tebe moc mladý.“

„Je v našem věku!“

„Na papíře. Do týdne by tě začal nudit, protože jediné, co by chtěl kromě sexu dělat, je hrát videohry. Navrhneš mu, že se podíváte do klubu, a on ti odpoví, že možná až zvýší svůj rekord v *Assassin's Creed*.“

„Štve mě, že máš pravdu, protože je k sežrání.“

„To uznávám, ale nevydrželo by vám to ani ten týden. A mluvíš o tom, abys mě rozptýlil.“

„Zabralo to.“

Už si mu zase chtěla položit hlavu na rameno, ale najednou zahlédla na opačné straně ulice toho muže – stříbrné vlasy, vysoká, štíhlá postava v černém.

„Vidíš toho chlápka, Marco?“ Chytila ho za loket a otočila se, aby na muže ukázala.

„Jakého chlápka?“

„Toho... Teď tam byl. Určitě zašel za roh. Dneska jsem ho viděla v autobuse. Měla... Měla jsem z něj divný pocit.“

Marco věděl, že se nevyplatí brát její divné pocity na lehkou váhu, a tak jí stiskl ruku, odklusali na roh a nahlédli do postranní ulice.

„Vidíš ho? Jak vypadá?“

„Ne, je pryč. O nic nejde. Bolela mě hlava a k tomu jsem měla ten divný pocit. A teď je zvláštní, že jsem ho uviděla tak blízko domova. Jestli to byl opravdu on,“ opravila se. „Jenom jsem ho zahlédla. Zapomeň na to.“

Ušli ještě půl bloku k domu, kde měli v druhém patře najatý byt. Dům se Breen líbil – jednalo se o starou cihlovou budovu s duhou, kterou majitel vymaloval nad vchod, a s hudbou, která se za příjemného jarního večera linula z otevřených oken a zpestřovala chůzi po schodech.

Majitel udržoval budovu i byty v dobrém stavu. Nájemníci v ní zase udržovali pořádek a navzájem si pomáhali.

Z přízemního bytu číslo 101 slyšeli zvuky karetní partie, z čísla 204 se ozýval dětský pláč a z čísla 302 vzletná operní árie.

Jakmile vešli do bytu, Marco zamířil rovnou do kuchyňky.

„Běž si svléknout tyhle šaty – a vůbec by mi nevadilo, kdybys poslechla Sallyho a vyhodila je z okna.“

„Není na nich nic špatného.“

„Kalhoty jsou vzadu jako pytel, béžový svetr vypadá všedně a ani nechtěj, abych hodnotil ty boty, holka.“

Trochu mrzutě došla do své ložnice s úhledně ustlanou postelí, s malým, ale efektivně uspořádaným stolem a s jediným oknem, jež nabízelo výhled na všechny barvy zdejší čtvrti.

Zula si boty a uklidila je do šatny o rozměrech komůrky na košťata. Svlékla si svetr, který teď nenáviděla, ale hodila ho do koše na prádlo místo z okna. A stejně naložila s kalhotami.

Možná jsou vzadu trochu neforemné, ale aspoň nepřitahují pozornost žáků ani kolegů tak jako těsné kostýmky Anny Maeové, učitelky amerických a světových dějin.

Oblékla si bavlněné kalhoty od pyžama a tričko. Podívala se na stůl, za nímž by teď měla sedět a známkovat písemné práce.

A vrátila se do místnosti sloužící jako obývací, jídelna i tělocvična.

Zařízení nic moc, ale vzhledem k tomu, že Breen dala Marcovi volnou ruku, prostorný pokoj vypadal stylově.

Společně vymalovali stěny teplým odstínem připomínajícím drcené chili papričky a pověsili polici s barevnými lahvemi všech možných rozměrů a tvarů. Zarámované plakáty na stěnách zachycovaly hudebníky: Springsteena, Prince, Jaggera, Lady Gagu, Janis Joplinovou.

Pohovku z druhé ruky vylepšili tmavě zeleným přehozem a spoustou pestrých polštářků. Desku jídelního stolu tvořily bývalé dveře – další úlovek z vetešnictví – přišroubované ke starým železným nohám.

Jeden kamarád – a zároveň výtvarník – namaloval na horní stranu starých dveří oranžového a smaragdového draka – jako narozeninový dárek pro Breen.

Marco postavil na stůl jídlo a zapálil svíčky v kovových svícnech.

„Posaď se,“ pokynul. „Jez. Žádné další víno, dokud něco nesníš.“

„Už bych neměla pít víno ani potom.“

„Ale dostaneš ho.“

Zapnul společný iPod a snížil hlasitost, aby hudba jenom tiše ševalila.

Breen si sedla, a ačkoliv neměla chuť, zvedla sendvič. „Co bych si bez tebe počala, Marco?“

„Nikdy nebudeš beze mě. Jez.“

Jedla. Neměla sice chuť, ale cítila, že jí jídlo dělá dobře.

„Chci dát výpověď.“

Jakmile to pronesla, upustila cheesesteak a zakryla si ústa dlaní. „Kde se to ve mně vzalo?“ vyhrkla.

„Třeba je to tím, že jsi nikdy nechtěla být učitelka.“ Dál klidně jedl, ale na rtech mu pohrával mírný úsměv.

„Možná chci dát výpověď, ale je to šílené a hloupé. Ano, zničehonic mám spoustu peněz, které mi můžou vydržet docela dlouho – a pokud budu opatrná, dokonce můžou přibývat. Jenže opustit stálé zaměstnání, na které jsem si zaplatila studia – nebo je aspoň brzy zaplatím –, není správný způsob, jak se k tomu postavit.“

„Chtěla jsi být veterinářka.“

„To jsem chtěla. A taky jsem chtěla být balerína. Chtěla jsem být i rocková hvězda a J. K. Rowlingová. Nejsem ani jedno z toho, a taky nebudu.“

„Jsi hodně dobrá spisovatelka, holka.“

Zavrtěla hlavou a pokračovala v jídle. „To je starý sen. Musím myslet na přítomnost a na další kroky.“

„Dej výpověď.“

„Marco...“

„Tu práci nenávidíš. Nikdy jsi nechtěla být učitelka. Tu z tebe chtěla mít tvoje matka. To ona tě přesvědčila, aby ses jí stala. Jako kdybys neměla jinou možnost. Splať půjčku, dej výpověď a dopřej si trochu času, abys přišla na to, co chceš dělat, čím chceš být.“

„Nemůžu jen tak...“

„Ale můžeš. Vyšlo to z tebe, protože právě to chceš. Teď máš šanci si to splnit, Breen.“

„Ale nic jiného neumím.“

„Protože jsi nikdy neměla příležitost se to naučit. Dopřej si čas. Říkám ti, že můžeš psát. Nebo pokud to nebude ono, můžeš začít podnikat.“

„Já?“

„Ano, ty. Sakra, Breen, jsi chytrá a zodpovědná.“ Když už teď něco snědla, zamračeně jí nalil trochu vína. „Mohla bys navrhovat interiéry a neříkej *Já*? tím hloupě užaslým tónem. Já jsem to tu nezařídil sám a vypadá to tady zatraceně dobře. Dokázali jsme to spolu. Umíš zpívat a hraješ na klavír. Mohla by ses věnovat tomu. Nechala jsi matku, aby tě nacpala do škatulky,“ pokračoval čím dál vášnivěji. „A teď z ní uletělo víko. Neopovažuj se ji zase přiklopit.“

„Já... Mám jít v pondělí za ředitelem a oznámit mu, že na podzim už nenastoupím? Prostě tak?“

„Jo, prostě tak. A během léta si rozmyslíš, co bys chtěla dělat, nebo co bys chtěla zkusit.“

„To je docela děsivé.“

„Já bych to označil za osvobozující. Řekni mi jednu věc – nějakou velkou věc – kterou bys opravdu chtěla podniknout, když teď můžeš. Máš čas i peníze. Co chceš ze všeho nejvíc? Nepřemýšlej, nesnaž se vykumat, co je nejrozzumnější. Prostě to vypal, jako jsi vypálila, že chceš dát výpověď. Takže?“

„Chci jet do Irska. Kristepane, bože, to je ono. Chci vidět, odkud pochází táta, i co ho tam přitáhlo zpátky a odvedlo ho ode mě. Pokud to půjde, chci ho najít a zeptat se proč. Proč odešel, proč mi posílal peníze. Zkrátka proč.“

„Tak to udělej. To je výborný nápad. Jeď na léto do Irska a dopřej si tam čas na to, aby sis rozmyslela zbytek.“

„Teď v létě?“

„Proč ne, sakra? Kdy jsi měla naposledy prázdniny nebo dovolenou?“

„Když jsme odpromovali a odjeli na týden autobusem na jerseyké pobřeží.“

„To bylo fajn,“ přikývl Marco. „Ale už je to dávno, Breen. Hezky dávno.“

Zvedla sklenku s vínem a napila se. „Pojed' se mnou.“

„Do Irska?“

„Sama to nikdy nezvládnou. Pojed' se mnou. Máš pravdu, máš pravdu.“ Odsunula se od stolu a rozhlédla se po místnosti. „Proč ne, sakra? Právě to chci. Jediné, co opravdu chci. Tentokrát poletíme první třídou a ubytujeme se na hradě. Aspoň jednu noc strávíme na hradě. Půjčíme si auto a budeme jezdit po špatné straně silnice. Mohli bychom... mohli bychom si najmout chatu. Irskou chatu s doškovou střechou.“

„Možná jsi toho vína měla až moc.“

„Neměla.“ Zasmála se a zajiskřilo se jí v očích. „Pojed' se mnou, Marco. Sdílej se mnou moje největší přání.“

„Nemůžu odjet na celé léto. Sally a Derrick by byli v pohodě, ale musím si udržet i denní zaměstnání.“

„To přece nenávidíš. Nenávidíš práci v hudební prodejně.“

„Jo, jenže mně nikdo nepřihrál čtyři melouny. Ale na dva týdny bych jet mohl, pomoci ti tam se začátkem. Bože, v Evropě jsem ještě nebyl. Určitě by to byla paráda.“

„Tak jsme domluvení?“

Opřel se. Měl ji rád – víc než cokoli nebo kohokoliv na celém světě. A nemohl uhasit světla, která jí teď zářila v očích. Ale smlouvat rozhodně mohl.

„Mám podmínky.“

Posadila se zpátky ke stolu. „Jaké?“

„Nemůžu si dovolit první třídu, takže fajn, ta bude na tobě. Ale pokud jde o zbytek, zaplatím svůj podíl.“

„To nemusíš – nevadí mi zaplatit i za tebe.“

„Jo, protože jsi zatracená milionářka.“

Breen zaklonila hlavu a rozesmála se. „Jsem zatracená milionářka.“

„To je první podmínka. Druhá je z mé strany stejně důležitá. Až dojíš, půjdeš do koupelny a budeš si mýt vlasy tak dlouho, dokud z nich nesmyješ ten příšerný hnědý

sajrajt – a naposledy. A vyhodíš ten děsný fén, s kterým si každé ráno hodinu narovnááš ty svoje nádherné lokny.“

Když se nadechla k námitce, jen zavrtěl hlavou.

„Poletíš do Irska. Vsadím se, že tam nebudeš jediná rusovláška.“

„Nikde nejsem jediná rusovláška.“

„To je pravda, ale nechala ses přesvědčit, že kvůli svým vlasům vypadáš... jak vlastně? Lehkovážně? Že přitahují pozornost – a proč by sakra neměly? K čertu s tím, Breen.“

„Pojedeš se mnou do Irska, aspoň na dva týdny, pokud se vrátím k přirozené barvě vlasů?“

„Jo.“

„Platí.“

„To není všechno. Ještě mám jeden bod.“

„Jsi tvrdý vyjednávač, Marco Polo.“

„Nejsem žádné ořezávátko. Tahle podmínka je taky důležitá, možná dokonce klíčová.“ Předklonil se. „Zítra vyrazíme na nákupy, protože ještě dneska večer sbalíme do pytlů skoro všechno z tvého šatníku. Zítra to zaneseme na charitu a ty, protože jsi šťastlivka s nejlepším gay kamarádem, o jakém všechny ženy sní, mi dovolíš, abych ti pomohl nakoupit oblečení, které nezraňuje moje srdce, když tě v něm vidím.“

„Moje šaty nejsou tak hrozné.“

„Jsou přímo žalostné, a ty taková nejsi. Nechala sis namluvit, že taková musíš být, že musíš nosit zatracenou béžovou. Nebudu pomlouvat tvoji mamku, protože je to proti mé výchově, ale povím ti jedno: až si s ní příští týden promluvíš, budeš vypadat tak, jaká opravdu jsi: silná, schopná, krásná a chytrá. A když už v tom budeme, nakoupíme i kvalitní líčení.“

„To je hodně podmínek.“

„Tak to zkrátka je. Mám tě moc rád, Breen.“

„Já vím, že ano, takže...“ Podala mu ruku. „Platí.“

„Tak se mi líbíš!“

3. KAPITOLA

Další novinkou bylo, že si Breen v den očekávaného matčina návratu vzala den volna. Nakoupila potraviny podle seznamu a uložila je do lednice. Koneckonců to přece slíbila.

Otevřela okna, zalila květiny a roztrídila poštu.

V duchu pronášela klidný, pevný monolog. Vlastně si přímo napsala, co chce matce říct. Několikrát to pročetla a upravila. Zkoušela si přednes před zrcadlem.

Pak ho zkusila i bez zrcadla, protože tak úplně nepoznávala osobu, která jí z něj oplácela pohled.

Dramatičnost své proměny poznala už z pohledů a poznámek – dokonce komplimentů – v práci i cestou autobusem.

Ohnivé vlasy jí splývaly pod ramena – Marco vetoval návrh, aby si je nechala ostříhat – a jasně vyjadřovaly... Breen si vlastně zatím nebyla jistá, co přesně jimi chtěla vyjádřit, ale rozhodně to říkaly nahlas.

Teď nemám šanci splynout s pozadím, pomyslela si. Uvidím, jaký z toho budu mít pocit za týden nebo za dva.

Už teď ale věděla, že se jí líbí její nová – byť zatím omezená – garderoba. Výrazné barvy včetně jasně pastelových – a žádná béžová. Kalhoty, které jí opravdu padly, pár jednoduchých, ale pěkných šatů. Jeden kostýmek. Nové boty – odolala Marcovu nadšení a koupila si jen troje. A s myšlenkami na výlet do Irska si pořídila i jedny kvalitní vycházkové.

Držela se slev, a přesto utratila za jediný den víc peněz, než za sebe utratila za posledních šest měsíců.

Víc než šest.

Snad to bylo opojením z toho všeho, že se dala od Marca přemluvit, ať si nechá propíchnout uši.

Teď si pohrávala s malým stříbrným cvočkem v lalůčku a četla si poslední esemesku od Marca.

Stálo v ní jediné slovo: *Odvahu*.

Viděla, jak před domem zastavuje taxi, a pokusila se vzít si Marcovu zprávu k srdci.

Dala na okamžitý popud, vykročila ke dveřím a vyšla ven.

Jelikož upírala oči na matku, neviděla muže se stříbrnými vlasy, který po ní vrhl pohled z opačné strany ulice, kde právě procházel.

Jennifer Wilcoxová vypadala jako vždy dokonale – měla na sobě elegantní šedivé kalhoty, lehké, výrazně červené sako a měkce bílou košili. Sytě hnědé vlasy s melírem doplňovaly ostré rysy obličeje hranatým klínkem.

Breen zaznamenala matčin údiv – a ano, i nesouhlas –, už když jí vyšla naproti, aby jí pomohla se zavazadlem.

„Já to vezmu,“ řekla Breen a sevřela rukojeť velkého kufru na kolečkách.

Jennifer si hodila přes rameno batoh a zvedla kufřík s laptopem.

„Nečekala jsem, že tu budeš. Proč nejsi v práci?“

„Vzala jsem si den volna.“ Breen potlačila úzkost, z níž se jí div nerozklepala kolena, a táhla kufr do domu.

„To vůbec nebylo nutné.“

„Pro mě ano.“

„Jsi nemocná?“

„Ne.“ Dojela s kufrem pod schody a přistihla se, že ho už málem začala vynášet nahoru. Zarazila se. „Jsem v naprostém pořádku. Vlastně je mi přímo skvěle.“

„Máš nového přítele, co?“ Jennifer postavila na zem batoh a ukázala na Breeniny vlasy. „Proto to všechno?“

„Ne, žádný přítel, nový ani jiný. Jsem zrzka,“ slyšela samu sebe, jak říká. „Rozhodla jsem se, že to nebudu tajit.“

„Je to samozřejmě tvoje volba, ale nikoho nebude v první chvíli zajímat nic jiného než tvoje vlasy. Jak očekáváš, že tě budou žáci brát vážně, když vypadáš takhle frivolně?“

„To už nebude problém dlouho. Dokončím školní rok, ale v pondělí jsem dala výpověď.“

Skutečnost, že na ni Jennifer zůstala civět, Breen přinesla ponuré uspokojení.

„Zbláznila ses? Musíš tu výpověď okamžitě stáhnout. Nezahodíš přece svoje vzdělání, zajištění a budoucnost.“

„Nikdy jsem nechtěla být učitelka.“

„Nemluv nesmysly. Nemám na ně čas. Musím si vybalit a zavolat do kanceláře.“ Jennifer se podívala na hodinky. „Máš spoustu času, aby ses vrátila do školy, omluvila se nadřízenému a napravila to.“

„Ne.“

Jennifer přimhouřila oříškové oči. „Prosím?“

„Řekla jsem ne a ty si budeš muset udělat trochu času ve svém nabitém programu, abychom si promluvily o panu Ellsworthovi a mém účtu u Allied Investments. A o otci.“

Ruměnec, který před chvilkou vystoupal Jennifer do tváří, vystřídalá bledost. „Jak se opovažuješ! Ty jsi slídila v mých soukromých dokumentech?“

„Jsou to moje dokumenty, ale ne, neslídila. A o to vůbec nejde. Lhala jsi mi, o to tady jde. Lhala jsi.“

„Já ti nelhala. Plnila jsem svou rodičovskou povinnost a dělala jsem, co pro tebe bylo nejlepší. Starala jsem se o tvoji budoucnost.“

„Tím, že jsi udělala z mé minulosti a přítomnosti lež, navíc takovou, která mě každý den deprimovala? Posílal ty peníze pro mě. Nechala jsi mě věřit, že prostě odjel a přestal se o mě starat.“

„On opravdu odjel a já jsem ty peníze investovala. Byla jsi nezletilá...“

„To už dlouho nejsem.“

„Nikdy jsi nedala najevo schopnosti nebo zájem o finanční záležitosti.“

„To neberu.“ Breen v nitru vybuchl vztek. „To je blbost.“

„Neopovažuj se se mnou mluvit tímhle tónem.“

„Budu si mluvit takovým tónem, jakým chci. Měla jsem dvě zaměstnání najednou, brala jsem si půjčky, škludlila jsem – všechno jenom proto, abych získala titul, o který jsem

nestála. Abych se stala učitelkou, protože jsi mi vtoukala do hlavy, že to je jediné, čím můžu být. Ne protože je to důležité, úctyhodné a skvělé povolání a poslání, ale protože kdo neumí, učí. Kolikrát jsem to od tebe slyšela, mami?“

„Nic jiného neumíš. A měla by ses uklidnit.“

„Na uklidnění je pozdě. Mohla jsem si vzít dva semestry na to, abych se pokusila zjistit, čím chci být a co chci dělat. Mohla jsem zkusit psát.“

„Ale prosím tě. Přestaň s těmi dětinskostmi.“

„Rozhodla jsi, co a jak bych měla dělat. Jak bych se měla oblékat, dokonce i jaký bych měla nosit účes, proboha. A přitom jsi nechávala v zásuvce zamčené to, co mi mohlo přinést svobodu.“

„Chránila jsem tě! Celý život jsem tě ochraňovala.“

„Před čím? Před tím, abych žila vlastní život? Panu Ellsworthovi jsi namluvila, že nemám zájem o finanční záležitosti. Nechala jsi ho, aby si myslel, že se o ně nedokážu postarat.“

„Protože nedokážeš, Breen.“ Jennifer si odhrnula vlasy z čela a její hlas získal onen dráždivě, nekonečně trpělivý tón.

„Podívej se na sebe. Zjistila jsi, že máš nějaké peníze, a první, co jsi udělala, bylo, že jsi dala výpověď. Copak to je zodpovědné?“

„Víš, co považuju za nezodpovědné? Trápit se den za dnem v práci, kterou nesnášíš. Potlačovat, kým jsi a kým bys třeba mohla být, protože tě vlastní matka považuje za neuspokojivou.“

„Nikdy jsem neřekla, že jsi neuspokojivá. To není fér.“

„Ne, máš pravdu. Tvoje hodnocení znělo *uspokojivá*. S odřenýma ušima *uspokojivá*. A víš ty co? Možná máš pravdu. Možná se ukáže, že právě taková jsem. Ale aspoň to zjistím sama.“

Breen se zhluboka nadechla. Jasně viděla, že matka vypadá, jako kdyby se jí dělalo zle, ale nedokázala se zarazit. „Věděla jsi, jak se bojím studentské půjčky, jak musím šetřit,